

ook de eigenschap om plezier te vinden in de zoektocht naar verbanden tussen verschillende tekens op het toneel. Vandervost doet niet alleen een beroep op het intellect van de toeschouwer, maar laat het ook botsen op elementen als sprookjesachtigheid en raadselachtigheid. De toeschouwer maakt wat dit betreft hetzelfde mee als de intellectueel in de voorstelling. Onbegrijpelijk, maar wel geheimzinnig vond ik bijvoorbeeld de scène waarin Sara De Bosschere witte keien stapelt aan de zijkant van het toneel, terwijl Sam Bogaerts de monoloog van de wankelende filosoof Rousseau houdt.

Op bevreemdende, want schijnbaar willekeurige momenten in de voorstelling wordt een nieuw achterdoek getoond: in het begin is het blauw, daarna geel en tenslotte rood. Deze vlakken in primaire kleuren zorgen samen met de menhirs voor een niet nader te omschrijven 'oersfeer'.

Het contrast tussen enerzijds het intellectuele en anderzijds het mysterieuze en het sprookjesachtige fascineerde me in deze voorstelling. Wat mij prikkelt is de uitdaging om de verschillende tekens op het toneel te ontrafelen, soms met de frustratie dat ik niet meer weet of dat wat ik 'begrepen' denk te hebben tijdens een

voorstelling mij ook 'geraakt' heeft. 'Is het dit wat ik in het theater wil ervaren?' Alsof hersengeknars mijn ervaringen geweld zou aandoen. Alsof de boekenkast in je kop waarin je zoekt wat je wil zeggen je belet te zeggen wat je eigenlijk te zeggen hebt. Wat ik tenminste zeker ervaar bij voorstellingen van Lucas Vandervost is een verlangen naar zoeken en begrijpen, dat er is omdat raadsels gelukkig raadsels blijven.

Inés Sauer

Grimm, De Tijd / Patrick De Spiegelaere